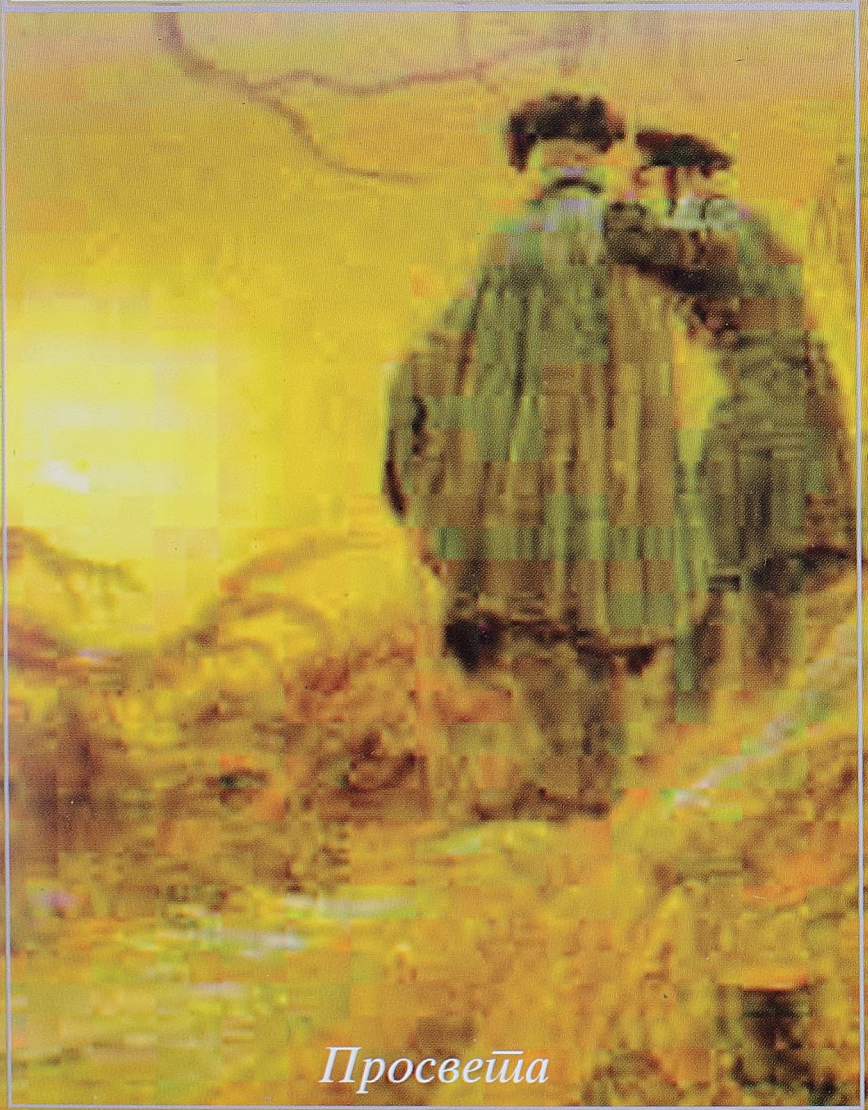


Злајко Красни  
*Писма Хораџију*

---

Поезија

A painting of two men in traditional Balkan attire, including long coats and hats, standing on a rocky, hilly landscape. The scene is rendered in a warm, yellowish-brown color palette, suggesting a sunset or sunrise. The man on the left is slightly taller and has a beard, while the man on the right is shorter and also has a beard. They are both looking towards the right side of the frame.

Просвета





Библиотека *Савремена поезија* 2006.

Златко Красни

# ПИСМА ХОРАЦИЈУ

ПРОСВЕТА



# ПРВА КЊИГА





*їеби, славо*



*Quae sit hiems Veliae, quod caelum, Vala, Salerni,  
quorum hominum regio, et qualis via....*

*Како је зими у Велији, Вало, и какво је време  
сад у Салерну и какви су њуџеви, какви су људи...*

*(Epist. I, 15), прев. Радмила Шалабалић*



(Epist. I, 1)

Опрости квинтусе мени што одговор прави не нађох  
ни сад га наћи не могу на немушта питања твоја  
једино могу ти рећи: у мају кад пристигну ласте  
гнездо под стрехом ће свити и озарен прелетаће дан  
тужит тад одвећ не могу пожелeћу стога тек једно  
небом свој увир ко тражи дах сваки стих нека му буде.

*(јула 2003)*

(Epist. I, 2)

Дах сваки стих да му буде ко небом за увиром трага  
песништва светитељ јер си на жртву ти приносим стихе  
ако у овоме муљу ког говором поетским зовем  
бар трунка засија златна ил труд ти симпатичан буде  
жалити онда се нећу на бездан што на мене зјапи  
коб исту и други деле у ветар све сејући речи  
у тмину бацајућ зраке док истом том тмином се хране  
сан можда осветле неком у заборав убаце семе  
сред доба новог да никне кад ум наш за море већ зађе.

*(јула 2003)*

(Epist. I, 3)

Капућин овај док пијем цигару док димиш ти славо  
у зимски прохладан сумрак о причи ми причамо причу  
како да речи се сложе кроз време да пренесу слику  
нечег што сада се збива а никада збило се није  
чуј гачац гаче над водом но вода та никуд не тече  
собом већ огледа небо без вала и без ветра док зри  
у плод што убрат се тражи док чежње пун песник га гледа  
и не зна кроз столећа мрак да око му месец је онај  
врх света што ћути увек и ништа не говорећ збори.

*(ноембра 2001)*

(Epist. I, 4)

Име ти помињу често кад певцу ком награду дају  
за стихе што веле духу да твоме су подобни врло  
али ко мазга ил мула пегазу ни налик што није  
нити ко љуштура змијска што двоструки језик не чини  
нит пак ко свиња у блату бисере кад с нечисти ждере  
тако и име се твоје ко ислужен новац још врти  
ником не значећ баш ништа до оном ком таштину пуни  
и док му ено се креста румени без стида на глави  
к небу кукуриче срећу како свет је освојио сав  
и мни да свет ће по њему од сада да навија сате -  
копилад песничка твоја у груди се бусају слабе  
ништа не зборећи друго до генија прехваљујућ свог  
ловорике те на хрпу гомилају једнако гладни  
собраћу властитог соја гаје да сведоком им буду -  
одиста мишљаху они хорацију самом су равни  
и бољи од њега јоште јер не само што вино ново  
из меха пропише старих већ потом у мехове нове  
водурину лише просту још критик кад печат свој лупи  
истог све продаху трена ко нектар божански баш да је  
гутљај од тога ко попи он мисао под ноге баца  
купив на тржници духа рог онај што свећом га зваху  
међ звезде песника метну тетурајућ речима врло  
који уз усхит још кликће да теби је саме сличан -  
док сличан оном је само из зрчала ко му се диви...

(новембра 2001)



(Epist. I, 5)

Реци ми шта да ти пишем кроз густога времена вео  
зенит јер сунцу кад дође већ прође он с власима седим  
ноћ ти тад зеницом зјапи и мисли ти саме к њој хрле  
касно поподне живота преостале збрзава дане  
увис с дна клепсидре мотриш песак те затрпава живог  
нити га видиш нит чујеш у костима скривен он јеца  
утробом ћутиш да рида за послом док спокојан хиташ  
девојке мотрећи лепе што пролазе остајућ исте  
љубећи малено штене што тек је отворило окца  
но ипак песак тај сипи у небо док упиреш поглед  
у теби нешто се круни и жал те насељава нема  
слаб мелем за то су речи да тужим се ником не могу  
свако к зениту свом хрли жив заборав потом га плени  
зато ил ћутим ил певам и ово писамце ти шаљем  
велим у најбољем реду сад све је баш како и треба.

*(јуна 2003)*

(Epist. I, 6 )

Сурова јесен кад стигне мој драги и незнани друже  
не није сурова она што небо се плачевно тушти  
или северац што љутит пробија ти душу и кости  
још је суровија она у златном и цветноме мају  
јесен јер ово је она из људи кад избија студен  
ожиљак мудрошћу скриван у теби се дивље разгори  
поглед на што год ти слети да утеху некакву нађе  
облик свој на мах већ мења будуће сагледаваш доба  
тако насељава тебе та јесен што глође ти време  
друге ти људе не криви јер у теби сав скућен је свет  
киша што са неба пада на твоје сад навире очи  
уздах у грудима твојим северца завијање то је  
у листу цело је дрво докле год да опада лишће  
одговор нећу да чујем питања одзвањају муком.

(јуна 2003)

(Epist. I, 7)

Мерим хексаметром дане и живот у ритмове збијам  
уздахе крике ту мећем и душе нелечиву сету  
свемирски молећи ветар на трен бар да сузу ми отре.

*(јуна 2003)*

(Epist. I, 8)

Капислом бесмисла ношен кроз време то биће без краја  
бродећ кроз крвоток ничег мним тек да му смисао дајем.

*(јула 2003)*

(Epist. I, 9)

Јутром кад изгреје сунце и јулски дан огреје поглед  
кафу у хладу ја пијем о ничем са собом чаврљам  
титрај проучавам сенки лет ласте што мушицу лови  
мислећи друже мој драги да и ти си седео тако  
свет тај безазлено мотрећ од послова раздвојен брига  
треперећ ко ова сенка знајућ то и ништа не марећ  
клизећ по временској реци ил лебдећ ко вилински коњиц  
кроз самог пролазећ себе надвит над беличастим огњем  
ваздуха удишућ светлост свој властити прозрачан одраз  
без мисли која бургија да врхове докучи ил дна  
последњи тражећи разлог змијолика у круг се врти  
поклоњен прождире дан ти из вира да испливаш како  
ал сад у овоме часу ти лебдиш над реком ко коњиц  
зуриш у ништа у себе у дрхтаву границу сенке  
и тако не видећ ништа знаш да и ван себе постојиш  
у ветру честица да си и ветар сам који те носи.

*(јула 2003)*

(Epist. I, 10)

Метром у прса се хексам клобучића прскају речи  
звучом да досегнем снове што слуте да живот се враћа  
међ звезде и кад се смести јер свака је решива тајна  
ловац кад престанеш бити облаци на жалу што леже  
лобањи твојој су налик а шта то у њима се скрива  
вода то не зна ни птице умећем што владају већим  
но икад што ти би дато - облутак тек ломити умеш  
ко да у њему слобода сад столује ил небо неко  
јер свако властити роб је ко квасцем се таштине храни  
чак и слободу кад има тек онда још више је иште -  
овде да наиђеш данас похватао очас би конце  
увек још убија бол се понајбоље болнијим радом  
да свако властити роб је трошене понављајућ речи  
како би имати хтео што никада добити неће  
па и на месец кад стане у гипс га већ претвара целог  
пред белим ланеним платном где покретне промичу фреске  
доказати може он и да звезде су гасови густе  
и тугу сузбити може таблетицом која се гута  
срећу рашчлањује лако на лучење различних жлезда  
знањем толиким он кипи да зна да што јесте и није  
а и да оно што није баш управо стога постоји  
учени муче се људи доказујућ божију вољу  
и вера да спасава свет - док ујесен с ораха лишће  
опет на земљу се слеже ко сећања што још се злате  
пре но што речи побеле и таме мук упије снове.

(јула 2003)

(Epist. I, 11)

Који политиком ходе у звери се праметну често  
градских ту пацова има но вепрова шумских још више  
у град што стигоше јуче за сласт власти живот би дали  
ко онај док стомак гура политичке ветрове њуши  
рад је да облачи ведри испуштајућ гроктаве звуке  
пена на уста му изби кад алав на мрс он се стушти  
док банку толкујућ држи а маст му се слива низ браду  
виц масан оре се димом над трпезом рачун се мири  
жмиркајући народу пулс мери да свој дочека часак  
велећи сит је већ народ и неправде доста је било  
други крај њега пак седи све памти и злогуко чека  
да ред и на њега дође тај сасушен сув је и горак  
кашљуцајућ савет даје оном који урла свој говор  
веруј ми квинтуса драги у риму би мислио да си  
времена и обичаји на власт сад нам доводе људе  
у град што стигоше јуче за сласт власти живот да дају.

(јула 2003)

(Epist. I, 12)  
путовање у росарио

У далеки крај се спремам далеко од обала ових  
не знам шта тамо ћу наћи и каквог ли неба све боју  
носе у очима људи где сребрна веле је земља  
зрак јој метропола добар но град тамо још један ружу  
у имену своме има у њему се родио човек  
слободом лечио људе јер њом је називао здравље  
лик његов собу ми краси на слици проливане крви  
не нису копљем му оштрим тад проболи тело већ метком  
и није около главе од трња он носио венац  
том команданту слободе сад тлачени певају песме  
на други крај света идем да видим то светлосно небо  
што рађа се чим видик мој у суморан урања сумрак  
унапред зашто ли трептим ко љубав да срести ћу стару  
каква је зора у граду што ружу у имену своме  
с молитвом господу спаја и прославља крај реке чудо  
чудо што баш ту нам ево мученичког подари сина.

(јула 2003)



(Epist. I, 13)

Каква је сила то питам на ноге што јутром те тера  
злослутне распршив мисли чим нешто у стомак свој метнеш  
машину храниш ли какву кроз време да кратко те носи  
ко ли ту заправо живи ко куца у грудноме кошу  
пита л шта ил тек се јавља - на врата да л нека то куца  
и ако их отвориш сад: да л ући ће ил отићеш с њим?

(јула 2003)

(Epist. I, 14)

Залудан посао овај и приметан још је за узврат  
море облутке кад глача твој науму далек је сродник  
за сврхом каквом што иде у амбис ил увис те вуче  
претешко августа небо сад тушти у твој се стомаку  
предај стог хитно се послу од себе ће тако се можда  
време разгнати само не буди пред ветрима херој  
чак и кад у месту стоје заборав нек загрли сад те  
јер међ сврхама живота највреднија је баш живот сам.

*(августина 2003)*

(Epist. I, 15)

За доказ оца да има храм овај ми дижемо увис  
то тачно је или није докучити мој ум не уме  
сирочад нечија сви смо о давно напустио нас је  
стога крај записа храста сад зидамо за њега кућу  
отац да у њу се врати ја свећу припалићу одмах  
свећа сам сам догоревам осветљавам ли оче ти пут?

(августина 2003)

(Epist. I, 16)

А мачак дрема ли дрема у преврело августа подне  
оставиш дан ли на миру тад не тичеш ни ти се њега  
што год да кажеш тек знадеш да починак лак је и празан  
пределом сна тог без снова ум ти се васељеном шири  
познати никога нећеш нит тебе ће препознат ико  
ништа ни смрт друго није у спокоју до кад се будиш.

(августѝа 2003)

(Epist. I, 17)

Пределом полусна блудим ум где се васељеном шири  
никога познати нећу нит мене ће познати ико  
о бол да л челичи мене ил дубље прокопава ране?

(августина 2003)

(Epist. I, 18)

Каква је речи то вера што чини да трајаће дуже  
време ком трагове тражиш него ако бестрага оде  
ветар мниш тако да кротиш ил птичји да скамењујеш лет  
и песму своју ко сизиф уз планину ту мрачну ваљаш  
не би ли њоме ко круном заблистао њен највиши врх  
котрљаш језиком тако у вери да он бар све памти  
матича у роју речи ил спруд пак у матици реке  
душу да спасиш ли пишеш острвце од стиха да твориш  
лист си што вода га носи са сећањем стабла у себи  
своме се одразу диви док са пресеченом петельком  
кроз брзаке кроз вирове кроз све немуштији хрлиш свет  
брзина још једино та на дно ти да потонеш не да  
већ обалама свој удес и жубор опевааш реке.

(августина 2003)

(Epist. I, 19)

Хвала што пошту ми примаш ти потомку духа мог претку  
а да ми је још и читаш нескромно је одвећ да тражим  
нечујни отписи твоји у снове ми редовно стижу  
чак чула кад постанем роб у гужви кад мисли сам далек  
црнчећ да зарадим новац из коже кад искачем своје -  
песму у свему том читам метафору познајем твоју  
тачку не користиш видим још циклус на циклус се ниже  
отегло твоје се писмо деценију шесту већ траје  
отпоздрав кратак ти шаљем да знаш бар да пошта још ради.

*(августина 2003)*

(Epist. I, 20)

Сунчано свануло јутро бол мислим да челичи мене  
дубље не копа ми ране препуштам стог радо се теби  
блажена празнино ума у стаклу те излога гледам  
нудим у пола те цене не нудим те сасвим за цабе  
пропуштам живот кроз себе ја риба у води сам планктон  
дном огњеног океана где пролазе кроз мене људи  
поручујем пуну криглу јер данас равнодушност служе  
са пеном сипајте молим и хладна нек ледена буде.

*(августина 2003)*



(Epist. I, 21)

Жега је притисла летња индустријским пићем се хладим  
новине пишу о мржњи машински је обрађен живот  
путеви које још крчиш у чело ти урезају траг  
програмиран негде давно то на калуп заудара стих  
ах зашто слобода пева у негве тек ако је стегнеш?

*(август 2003)*

(Epist. I, 22)

Један има кога позвах он песник из стране је земље  
љубазно му ја понудих на сусрете да дође наше  
превест ћу вам песме рекох јер поезију овде воле  
љубазно се он одазва и посла ми на превод песме  
и додаде да ће доћи но прво да се извинимо  
јер смо скоро ратовали а хуманизам то не трпи  
јер падаху на нас бомбе а хуманизам то не трпи  
зато као хуманиста од мене тражи извињење  
ништа му не одговорих хуманистом јер хтедох бити  
ал тад ново писмо стиже пита он шта је са песмама  
извињење не помиње нитков би да се окористи  
и опет му не отписих већ на папир овај излих жуч.

*(август 2003)*

(Epist. I, 23)

Јуче у посети бејах код друга из младићких дана  
има бар двадесет лета нит виђам се нит чујем се с њим  
стог радостан пођох к њему и када пред кућу му стигох  
пси ко некад залајаше и мирисе препознах старе  
и ја сам још онај стари рече и маратон да трчи  
женскиње још увек јури па чак двоструко млађе стиже  
млад у телу је остао и духом млад је ништа мање  
приче исту нит настави где прекиде се она давно  
у истоме полумраку оне исте препознах књиге  
на столицу исту седам гле и јело исто ми нуди  
не знам ко ту с њим збораше бејах л ја то ил неко други  
мој глас ми се чини познат док нешто некуд ме одвлачи  
не знам шта то би ненадно да л препуни чаша се каква  
опростих се неуљудно ти ниси што си био рече  
мада ништа ту крив није појурих сав смрачен на врата  
ко из мочваре из баре из временског рукавца слепог  
матице се докопавши од самог себе се избавих  
најчудније ипак беше што управо кад то записах  
гле јави се телефоном да провери куд несташ тако  
има л томе узрок дубљи прећутах му што тад тек схватих  
добро је дошло што дође кад прође нека срећан му пут.

(август 2003)

(Epist. I, 24)

Високо брдо у себи још само освојити морам  
и што сам том врху ближи то дубљи је подамном понор  
пењем се са речи на реч до места где кривуља равна  
показује пулс мог срца и преко ње усправна црта  
означи да певајући ја судбину тумачих своју.

*(августина 2003)*

(Epist. I, 25)

Мером неталента свога запрепашћен све бивам чешће  
али ми утеху пружа и празно кад прословим нешто  
што ништа не каже ником тек оставља на хартији траг  
ко зна по томе ћу трагу што никуда не води никуд  
сву ову празнину своју бар птицама открити једном  
које ће летећ кроз мене ко шупаљ кад постанем ваздух  
цвркатати баш о томе што сад бих описати хтео  
говором ритмичким тешким смисао док ћутању дајем.

*(август 2003)*

(Epist. I, 26)

Ко преко времена ради труд веле му хвале је вредан  
хита од овог до оног свак снагу за себе му иште  
кад се у постељу свали још један је поразио дан  
зар мисли да злочин такав починити некажњен може  
пред дане кад мртве стане године што их сахрани све  
тад хвала ко ће му рећи што време своје уби он сам.

*(септембра 2003)*

(Epist. I, 27)

А песму кад му поклоних он не рече за њу ми ништа  
но јави се кад затреба да помоћ му какву ја пружим  
прође тако доста дана опет њему ме нанесе пут  
о њему доста говорисмо шта бих урадити могао  
дође време и да идем кад кајући већ се упитах  
је л читао ону песму и да ли му се она свиђа  
како да не баш ти хвала ах заболе ме та учтивост  
учтив и ја бих до краја и стог одмах од стола устах  
учтиво се поздрависмо он испрати ме све до лифта  
за растанак један другом још и срећан пожелесмо пут.

*(септембра 2003)*

(Epist. I, 28)

У рају одмах занемех избрисаше речи се саме  
залив кад уђе у мене зрак постах и зора и брдо  
пена вала стена и бор и зелена агава палма  
облак и одблесак сунца и намах на све се расточих  
на обали мог детињства у зрцало властито крочих  
облутак бацих у воду утонух у самог себе плав.

*(септембра 2003)*



(Epist. I, 29)

Познатог песника сретох кнез михаиловом како лута  
немиран поглед му блуди о душевној сведочећ борби  
бол какав мучи ли њега кроз какве се пробија сфере  
за смислом света да л трага ил живота испитује дно  
ил му пак задаје муку једначина свемирска нека  
са страхом га стог упитах за здравље и чиме се бави  
дуван за лулу свуд тражим рече ми но нигде га нема  
киоске радње обиђох лоше ми се изгледа пише  
на кафу тад позвах њега да уздах му ублажим тешки  
у башти рускога цара новембарско прође нам подне  
о себи причаше само пун ласке за свој живот он би  
и још неке ружне речи о песнику покојном рече  
пријатељ коме је био ал на њега бацајућ сенку  
сам себе осветли тако да кафа још горча ми поста  
зажалих што с њим је попих ко спасилац тад стиже келнер  
но време што га изгубих наплатити не могах ником.

(новембра 2003)

(Epist. I, 30)

Снатрећ у сребрној птици из сребрне вратих се земље  
сребрна река где тече - не сребрна то не беше птица  
сребрна још мање земља равница зеленкаста блатна  
док сама сребрна река што рио де платом је зову  
мутна сва беше и муљна ко дна ко без обала да је  
но ипак месец кад сија посребри тад шуму и ветар  
и људи људима тамо очима ту проносе светлост  
време што крај тебе лети сад све даље те носи од њих  
ал склопиш само ли очи опет гле светлуца се река  
и посребрена су поља и палма и еукалиптус  
под знаком звезданог крста и огњена земља у леду  
над параном и над риом де ла плата кад разлије се  
над уснулим росариом на араукарије руже  
сам језик посребри речи ту певајућ говоре људи.

*(новембра 2003)*

(Epist. I, 31)

Магла се спустила јутрос но почуј не јауче ветар  
на пијациу морo бих поћ да мушмуле јабуке купим  
ил рибу димљену једну толстолобик чудно јој име  
ко рускога писца оног ја не знам да л упозна њега  
руски је северан народ из крајева далеких зимских  
рибу ту пропржит ваља и белим зачинити луком  
меко ко душа јој месо то тврди продавац за тезгом  
душу тај боље разуме него доктор који је лечи  
закључак сад сам извуци да душу ми једемо овде  
да би је прождрали одмах само да нам допадне шака  
иако пуне су цркве где народ за душу се моли  
(још једну ствар мораш знати - у гладним временима живим)  
ти знаш да на свету овом свак свакоме нека је храна  
дакле из магле ти пишем полегле на окно мог стана  
при густој светлости њеној писмо ти довршавам ово.

(10. 11. 2003)

(Epist. I, 32)

Шта човек да ради када на лоше му се обрне дан  
у ветру да нађе лека невидљив што проноси лишће  
загледан кроз прозор собе он напољу то себе тражи  
окренувши свету леђа све разлоге је потрошио  
зар за живот треба разлог зар је утеха објашњење  
нико ништа га не пита нит одговор ком мора дати:  
путем судбине корачај све док тај пут пред тобом светли  
ал пре но што сретнеш себе знај: неко те је погледао  
памћење тог листа биваш што новембар га некуд носи...

(11. 11. 2003)

(Epist. I, 33)

Бесмртника два с олимпа у кафани пролеће сretoх  
изволи седи ту с нама желиш ли да попијеш штогод  
киселу воду поручих и дружих се с њима по часа  
од бесмртности да л њине на мене што пређе то не знам  
ал међ бозима домаћим даривани музом су врло  
те срећним сматрат се може ко макар и киселу воду  
у друштву окуси њином - амброзију нектар тај пије  
но у том занетом часу асистент-поета се јави  
тај министрант софта ђакон до славе већ пречицом хита  
подобна реч му је свака и жели да придржи мантил  
прибележи мисао сад сведоком да вечности буде  
из златних што искри уста генијалност док хвата суву  
све док не наиђе келнер и сам ко метафора нека  
у причи каквој у којој на крају све платит се мора.

(15. 11. 2003)

(Epist. I, 34)

Вечан је песнички ламент и досадан знаде он бити  
стих добар не значи ништа не уследи за њим ли бољи  
овако осредњу песму тек подвлачи и ништа више  
снаге бих имати хтео да властиту засечем душу  
спознавши јауке лажне до искомске спустим се боли  
но страх ме од страха самог да угледам бол своју свету  
нечисту лакше је трпим у лоше је песмице кријем  
описати њу не могу кад сама ми стихове пише.

(20. 11. 2003)

(Epist. I, 35)

Воду да препливаш ову неколико начина имаш  
четири главна су стила за пливање брзо ил споро  
краул те најбрже носи но лепши и тежи је делфин  
леђно пак ласно се плива у плавоме топломе мору  
најчешће плива се прсно на жабу у бари тад личиш  
но реци друже мој стари који сада да користим стил  
на пучини свог живота потонут кад сваки час могу  
воду већ одавно гутам о какво је пливање ово  
струја ме некуда носи обала у ноћи се крије  
само за речи се хватам ко речи да сламка су нека.

(21. 11. 2003)

(Epist. I, 36)

Избори ево се ближе кафане су пуне тих прича  
да л овај слистиће оног опција је најновија реч  
опција једна ил друга и да л гласат хтети ће ико -  
но приче друкчије једне колко јуче сведоком бејаш  
о песнику једном реч би што на чудан страдо је начин  
књижевно имо је вече - а песник он свеж је и врстан  
стихове његове неке и сад ево напамет знадем  
и наслове многих књига с лакоћом се његових сећам  
исписник мој је сем тога и по много чему ми сличан  
и мада га не упознах поштовах међутим га врло  
јер песми искрено одан ко узор у томе ми беше  
чак роман написа један да добар је рекоше znalци  
из тог је романа део те вечери читати стао  
пријатељ како ми каже богохулне пасаже неке  
на верски управо празник тешко изговарајућ речи  
бојазан уђе у људе кад заврши то се баш деси  
на земљу пред свима паде и свести он не дође више  
тумачити то не уmem због чега све тако се збило  
погодила та ме прича једва је за спомен записах.

(23. 11. 2003)



(Epist. I, 37)

Новембарски кад се кишан и мрачан душом распростре дан  
иза мрена и копрена тек ненадно кадкад се згоди  
сев да блесне из сећања и зором да обасја пејзаж  
стих ли је ил реч случајна готово да си је пречуо  
није особито ништа ал ето крвоток ми зари  
кад за здравље упита ме гле празнословље не осетих  
о зар јоште има тога да неког туђа брине мука  
кад с властитом својом муком без конца сам се мучит мора  
хвала стога ти никола што учини да пут живота  
трен бар на зрак сунца личи кроз облак густ док пробија се:  
дубље што у тмину тоне светлије око њега све је.

(26. 11. 2003)

(Epist. I, 38)

Објаснити то не могу барабе што сусрећем често од гњида протува људских све теже се бранити стижем и место оклоп искуства да одбије отровне речи ја још рањивији постах на подлости одвећ ми знане упркос томе се питам да не судим о њима грешно размажен само да жудим што корисно може ми бити и неразуман ко дете закључак да тад извлачим лош протува па онда сам ја не они што вређају мене баш јуче ево се згоди радост хтедох унет у кућу једним јелом омиљеним изненадит жену и сина кувар га најбоље спрема у кафани познатој градској таман да купим то јело кад узвикну келнер: а шерпа где ти је шерпа да носиш? у џеп зар га ставити каниш? презрив упутивши поглед хумору свом смејат се стаде на челу писаше њему бурну да прижељкује свађу с том вашком губити часе био би већ луксуз за мене на петама се окретох но жалац у мени још пече: или у просвети опет с шефом новим састат се хтедох мноштво ту књига објавих сусрету се радовах врло код издавача да старог најновије објавим песме али секретар ми рече на састанку да он је стално са састанка једног важног већ на нови састанак хрли времена тренутно нема да примити мого би мене времена тренутно нема ил времена нема за стално упитах већ јасно ми би да ту више долазит нећу свеједно било ми није огорчен им окренух леђа љут на њих ал и на себе што дозволих да ми то чине ко живи увређен тако међ свим штету једини трпи увреде су јефтина ствар то пријатељ каже ми мудар живети увређен стално тегобна је и залудна ствар гњидама и барабама називати нећу их више не бих да жучи и мржње на концу сам постанем пленом стог је најтачније рећи: ти људи из друге су приче само у причу њихову што авај ја упадам често.

(29. 11. 2003)

(Epist. I, 39)

О соју кад људском је реч ништа ново нећу ти рећи  
не знам како је сад где си но зацело и много горе  
овде ти искуси ствари те досадан што сам опрости  
биће да природа сама тајни разлог за све то крије  
докучити јер не могу на неправди да л почива свет:  
ал хајде да скратим причу што поучна могла би бити:  
састанак јуче имадох с издавачем велике куће  
те тачно на време стигох академску чеках га четврт  
на улици испред зграде где обећа радо ће доћи  
да седнемо па уз кафу да књиге му покажем разне  
радоват мних ће се њима кад тамо од њега ни трага  
чак се ни јавио није тај поступак да објасни свој:  
мање он понизи мене колико о себи тим каза  
и дрипца најнижег реда недостојна таква лаж јесте  
камоли критика који књижевношћу лепом се бави  
мада естетику ружног постмодерном коју још зову  
врх вредности уздиже свих па можда се ето баш стога  
и нарав искриви њему јер отров у поре му уђе  
љутит што досетке бедне попут овце глупа бих жртва  
време празнини што предах баш као да не знам с њим шта ћу  
сав туробан кући стигох мислећ чиме заслужих ли то -  
знаш да и по безветрици ко јасика увек ја трептим -  
кад огласи се телефон гле радмила јави се глигић  
што нечујну песничку реч са љубављу чујнијом чини  
кроз етар ветар је шаљућ до оног ком до ње је стало  
да л ангела чуварног глас ил ко други посла њу мени  
у мрак да пружи ми руку поезијом рану зацели  
тражећи да јој је читам: хвала јој не само на томе  
већ и што вероват морам да ствари на овоме свету  
стоје у дослуху неком у складу где смисао мутан  
на мах ко кристал чист бива - зато ти све ово испричах.

(5. 12. 2003)

(Epist. I, 40)

Невољом скољен бих разном не јављах се дуго опрости  
власт би демократска новац за лекове што нам га даје  
себи уштедети хтела одузевши лекове нама  
што само смрт за нас значи скроз извесну за годину две  
трговци одлучише то лекаре придобише неке  
преко политичких веза сад спровест то желе у дело  
од болести ове моје седамсто нас у години мре  
само у србији малој а сада би потезом пера  
и нас осамдесет душа тој цифри придружити хтели  
због тога времена немам за голи свој живот се борим  
заједно с још два другара уверити морамо јавност  
да злодело то се спрема да подигне морални суд се  
и спречи да та се багра на смрти обогати нашој  
невероватно то звучи и тешко убедит је људе  
сем тога изборна трка сад другде им одвлачи пажњу  
апеле пишем и шаљем штампа их објављује слабо  
а кад то уради штуро тад споредно главним се чини  
те испада ко да вода на њихов млин намерно тече  
писци су савести апел срочили баш јасан и оштар  
не објави њега нико чак тужбом запретише неки  
но и на нашој гле страни већина ко узета ћути  
од ужаса страха шта ли немоћна ко жаба пред змијом  
и у пен прекјуче поћох и они да напишу апел  
јер угледно то је име хуманошћу својом се дичи  
и често кад се у свету неправда грех какав почини  
управо пен наш и страни гласног протеста подиже глас  
у моралну инстанцу ту упутих се с надом не малом  
кад рекоше они мени како јасно схватају проблем  
но принципа држе се свог у одбрану устају само  
кад угрожена слобода говора од некога бива  
а овде други је случај наиме слобода живота  
на жалост тема им није колко год би помогли радо  
стог од слободе живота слободан мирно могу бити  
прагове обијам тако од једног до другог све идућ  
по цео дан зовем људе да л познаје питам ко кога

неког ко утицат може интерес свој у том да нађе  
те изборни поен који за себе он укњижи тако  
али што посебно тешко у свом напору пада ми том  
јесте што понекад помоћ и од оних са муком иштем  
за које веровах тврдо да путеви наши се никад  
укрстити више неће ту судбини захвалан бејах  
но ево и њих сад питам жртвујем ли образ за живот  
јер знаш да сина још жену са собом спасавати морам  
окончат како то све ће ја не знам но знам само једно  
бранићу с правом га пуним и с вером у смисао виши  
јамчим ти речима овим за сведока кад бирах те свог.

(20. 12. 2003)

(Epist. I, 41)

Како то еди дајч вели одричућ да плаши се смрти:  
жив док сам ту смрти нема кад дође тад нема живота  
може ли простије стварно тачније о том се што рећи?

(20. 12. 2003)

(Epist. I, 42)

Излишним показа страх се да нова ће година доћи  
а стара отићи неће све ипак по плану се сврши  
успешно прођосмо тако овога свог кратког живота  
деоницу једну дугу и читава људска се врста  
веселјаше томе врло уз музику ватромет јело  
љубећи се честитајућ и желећи боља времена  
срећна што довде се стигло храбрећ се за оно што чека  
па тако се ето и ми препустисмо радости општој  
прастари обичај то је тужан је ко нештује њега  
на лепом плавом дунаву огласи се кроз цео наш стан  
поклони стигоше разни од немачких песника мојих  
јутрос пак кум ми се јави а недуго затим и мија  
син је с три девојке био док ја сам са једином музом  
на срцу спокојан духом сну свом без снова се предао.

(1. 1. 2004)

(Epist. I, 43)

Ах ова година поче обећањима многим слатким  
и путовања се смеше у стари крај которску боку  
у фебруару марту већ и јенихен манфред ће доћи  
берлински професор славан што песнике преведе српске  
судбина склона ми беше те спријатељих ја се са њим  
скором се виђењу надам драг одиста тај ми је човек;  
а у мају у немачкој предавање једно ме чека  
у аустрији у јуну у салцбургу читаћу песме  
и моцартов видети град у зелено годишње доба  
а на јесен ако бог да опет ћемо се слава и ја  
на далек упутити пут у јужни крај новог света  
колумбија опет зове у град картахену на мору  
карипском где је фестивал ватромет од праскавих речи  
бајковито све то звучи чај пијем записујућ ово  
да л куле у зраку зидам то не знам на машти се грејем  
још мало пре но изађем у леден ветар маглу и смет.

(2. 1. 2004)



(Epist. I, 44)

На северац и хладноћу ја изаћ и не морам више  
јер зима у мене уђе кроз слушалицу телефонску  
петера у париз назвах и сав срећан кад зачух му глас  
одвећ ја срце отворих незарасла оно је рана  
на коју он зрнце соли нехотице метну да пече  
у дубок живац ме дирну јер ко правдат да му се морах  
што живим баш како живим и што превдећ писце оне  
који мој народ не воле част тиме одузимах себи  
но реци друже мој драги ти који већ спаси ми живот  
купујућ лекове мени што платит их могао нисам  
реци ми драги мој петре од чега ћу лекове нове  
не радећ куповати ја макар образ упрљао свој:  
нико ме питати неће да л срећним ил не то ме чини  
кад бих због начела виших од живота дигао руке  
ако разумети нећеш и с презиrom дочекаш ово  
бар молим те онда да знаш захвалан да остајем звезди  
под којом упознах тебе још пре но што се сретосмо ми.

(2. 1. 2004)

(Epist. I, 45)

Ћутати лакше би било него тешке бележит вести  
ах господ ујну ми узе у сунчано бокељско подне  
три сина унука троје и још сестру старију сару  
ко најближи остави род посебно је волела мене  
сасвим кад мали сам био с рођеном је замених мајком  
шта има ту да се дода њен поглед ме отада прати  
утеха ако је нека бар тренутно промени светом  
сахнула патила није још испрати пола је града  
до краја испуни живот сад спокојно крај мужа свог спи.

(7. 1. 2004)

(Epist. I, 46)

Свануло мразно је јутро у проседу урасто браду  
већ спођен са својим телом кроз време још увек ја бродим  
и како ветар ме носи тако дане године трошим  
и не знам питам се некад шта сврха путовања је тог  
сем што ко кроз прозор гледам како снег ми прекрива видик  
лице до пола ми снежно одговара на питање сад  
ко леово плаво име што с неба на мене се смеши.

(9. 1. 2004)

(Epist. I, 47)

*драгошу калајићу*

На тебе драгоше мислим док сребрна зима град стеже  
идеје на ветру мрзну европљани док твоји кости  
на штедној књижици греју серијски одрађујућ живот  
програм је бољи ил гори мајкросусофтирана оба  
премрежено небо је сво скоцкана је музика сфера  
свет пред музејом се тиска пуњеног ах сламом да види  
последњег хиперборејца ал ипак кад тебе се сетим  
осећам тада на ваги да тас тај претегнути неће  
јер шта нам победа вреди кад пораз јој смисао не да  
кихота ко би се сећо ветрењача да не би оних?

*(9. 1. 2004)*

(Epist. I, 48)

Ах ја бих да ухватим дах па макар на махове махнит  
макар из нехата сна дах еола дах алвеола дах  
с дна смарагднога мора дах и завихорен дах врх гора  
и крх и тих дах ахата у смирај месечеве мене  
страха дах и дах опсене бахат дах сахат куле плах дах  
бехара плаховити дах меланхолијом сав скрхан дах  
бахов рахмањиновљев дах махатмин ахилов молохов  
дах издаха и издаха и ваздуха духа васцелог  
дах оног ко даље дише а дисати нема шта више  
без даха бежи из даха у дах као у празну јеку  
шта издахне то удахне ил дише на дисање кише  
и што цео живот траје у само један дах сад стаје  
шта још има да опише на стихе ко почне да дише?

(9-10. 1. 2004)

(Epist. I, 49)

Угледа гладан ко хита уз лествице друштва се пењућ  
главе туђе леђа туђа ко пречаге користи вешто  
јер како попет се може да не згази оне под собом  
место што боље се нуди тим силнија гужва ту влада  
припасти само ће једном тај друге ће сатрти притом  
бол добро задат ко уме тог највећма људи и цене  
мисле од болова горих он штит ће им најчвршћи бити  
зар није чудна та вера да част и чест ужива онај  
звер за ког сви веле да је а ко пример људима служи?

(10. 1. 2004)

(Epist. I, 50)

Без здравља без земље остах за протеклих година десет  
и отац ми оде и брат и мајка се придружи њима  
не пишем то што се жалим јер знам да и сада ме бодре  
као што и ја се трудим јединог да очврснем сина  
тако да радост живота болу барем сразмерна буде  
молити ја се не умет стихови су молитва моја  
њима припаљујем свећу за све нас и живе и мртве.

(12. 1. 2004)

(Epist. I, 51)

Двадесет година данас са славом да саставих судбу  
доручак ено нам спрема качамак са киселим млеком  
после у град ћемо поћи и за дом наш купити поклон  
на ручак извести љиљу чаврљати о животу с њом  
онда ћемо гледати филм увече се вратити кући  
двадесет година тако и двадесет бар још нека траје  
на дивану лешкарим док син чујем гитару да вежба  
и мачке леже куд која ах блажен нек спокој је овај  
кад ништа не доноси дан једини је догађај празник.

(12. 1. 2004)



(Epist. I, 52)

За штампу глумица рече да глума је врста свештенства  
затим прочитах и ово да централна банка је црква  
верника пун је мој народ што небеским некад га зваху.

(19. 1. 2004)

(Epist. I, 53)

Ненадно данас на послу у сусрету краћем од минут  
за рад свој похвалу добих баш данас на богојављење  
стих мој и знање и језик уздиже међ звезде та жена  
хемију предаје она не знадох да је занима то  
рече још да бисер ја сам сред људи свих који ту раде  
мајке се своје тад сетих да чује то срећна би била  
таштином што тумачим ја ко скромност би корила лажну  
преносим сад јој те речи и лице јој видим се зари  
тражећ да поновим опет из те похвале баш сваку реч  
господе хвала што данас јави ми да жива је она.

(19. I. 2004)

(Epist. I, 54)

На богојављење данас божидар мој друг ми се јави  
како је шта новог има ах њега се стварно то тиче  
икад зар с ума да сметнем спону што нас двојицу веже  
како од беде ме спаси баш он који носи то име  
и мада вере се клони он божји ми показа пламен  
држећ све стазе се леве где презиме му је и срце.

(19. 1. 2004)

(Epist. I, 55)

На богојављање данас и поклон из немачке стиже  
песник мој тобијас мачји календар гле поштом нам шаље  
радо бих господе знао шта јављаш ми знацима твојим  
радосну поруку примам јер данас те познао син је  
стихови немушти ови похвале су твоје тек одјек.

(19. 1. 2004)

(Epist. I, 56)

Слепилом својим те видим тек речи кад утихне говор  
дах твој да осетим тек ћу сав дах свој кад поклоним теби  
мој никад није ни био вратићу што само је твоје  
твој издисај мој је живот твој удисај повратак кући  
ах радујем својим се већ ко ти што се радујеш мени.

(19. 1. 2004)

(Epist. I, 57)

Отишла слава у цркву крштenu да донесе воду  
милости знаке да проспе домаћинством малим нашим  
а један део те воде однећемо на поклон љиљи  
преко мора дом њен и муж благословени њом нек буду  
вода из роднога краја нек жеђ им за крајем тим толи  
и спомен на нас нек чува лист липе је срце на ветру.

(19. 1. 2004)

(Epist. I, 58)

Расписах ето се данас на празник баш када се јављаш  
дошапну л ко зна ми које и од мене скривено слово  
да светли мрак кад се спусти на овај твој пун чудеса дан.

(19. 1. 2004)

(Epist. I, 59)

Божанске да има правде повероват кадкад је тешко  
но стрпљиво ко је чека и неправду нанету памти  
дочека деси се и то награђен за муку да буде  
е тако данас мој петер из груди ми извуче бодљу  
коју је лично и забо упитавши ове ме зиме  
с непријатељем да ли се мог народа и даље дружим  
кад оно гле чуда данас о непријатељу том истом  
у штампи он објави текст за похвалу овом да служи  
о писцу безвредном једном ни спомен не заслужује он  
ал црнећи народ овај ван земље знаменит гле поста  
па сад и у земљи самој каријеру он гради стрму  
политичке пишућ чланке признање да књижевно стекне  
па зна ли петер мој добри са ким то у коло се хвата  
подло му користе име јер знају да воли нас слепо  
најгоре што је од свега прећутат све морам то њему  
кад једном распра се зачне брз пламен њен разлог прогута  
но упита ли ме опет гадове да л преводим оне  
преводим рећи ћу радо не хвалим бар их јавно ко ти!

(23. I. 2004)



(Epist. I, 60)

Минус је десет степени снег веје кроз смрзнута окна  
с провода син кући дође ноћас у најситније сате  
обезнањен сад са ђорђем на ногама блажено спава  
панда се прикључи слави под јорган у спаваћој соби  
једино медвед још лута по стану да пронађе смештај  
да л у фотељу да легне ил кроз прозор у снег да мотри  
а чај врућ ја себи скувах од мајчине душице и нане  
лењо хексаметре слажем у луксузу значи да живим!

(24. 1. 2004)

(Epist. I, 61)

Стихијан док навире стих пахуљице разноси вихор  
вртлоге мећаве гледам од речи већ бели се видик  
целац кад покрије земљу у рано и сунчано јутро  
сија пред тобом се песма и зове те да крочиш у њу  
другога избора немаш јер мораш изаћи из куће.

(25. 1. 2004)

(Epist. I, 62)

Кокодаче кокодаче кока снела снела сам јаје  
хвала ти хвала ти хвала о какво си снела нам јаје  
број један већ је на листи култна књига бестселер и хит  
на дневнику ударна вест вест дана вест године века  
нација у ставу мирно гле доделу награде мотри  
жири је рекао своје новинари нин-а су срећни  
какав дар каква лепота стил какав дубина и мудрост  
а писац ко писац скроман непријатно ко да му је то  
ко да до малочас није кокодакао најјаче он  
јер јаје јаје је снео слава му и хвала на томе!

(25. 1. 2004)

(Epist. I, 63)

Данас на светога саву густ пада снег да покрије град  
звер неће показати траг одавно је већ међу нама  
наћи ћеш је на прослави ено је како слави свеца  
у школи је у болници дели поклоне и кредите  
глас народа из ње збори звезде су нам у њеном знаку  
неки тврде није тако вера влада нада и љубав  
па и она сама често каже ја другог циља немам  
по светлости носим име и ја преговарам са тамом  
из које сте произишли и пре но у њу се вратите  
и нудим вам блага света за трунку вашег поверења  
ја послушност само иштем и сву ћу вам слободу дати  
већ сте земљу освојили освојите и цео свемир  
светлост знања мог користећ и живот ћете продужити  
дуже ћете гостовати у пакленом мом малом рају  
неуморно преговарам и то с колена на колена  
у ваше се име трудим но највећа је срећа ваша  
с новцем кад се забављате поклонила сам вам га радо  
да ме бар не ометате док за душе се ваше цењкам.

(27-29. 1. 2004)

(Epist. I, 64)

Овде на тачкици овој где секу се простор и време  
прошла што већ је јер клизи и незнано некуд те носи  
много је уман филозоф на испиту мудрости пао  
поредба са реком храмље шта значи то ући изаћи  
мутне су песничке слике за онога ко светлост воли  
чист рачун и дугу љубав ко напретка лучу њом пали  
циљ јасан животу дајућ у људе све будући веру  
тај трасира пут до звезда како се то обично каже  
те само напред ко гледа заостат за другима неће  
стога је битно да младост у правом се усмери смеру  
што даље од тачке оне где простор и време се секу  
што ево сад је већ прошла и незнано некуд те носи.

(4. 2. 2004)

(Epist. I, 65)

Ћубре да људи ће јести од хране ни сањао ниси  
још да ће јести га радо децу своју хранити њиме  
отров све знајући да је ал спакован шарено слатко  
служе уз песму га увек лепотице младићи фини  
некад и сам чак загризем то прекоокеанско масно  
обедује цео га свет укусно је лагати нећу  
можда у томе је тајна што силе је прве то ђубре  
планетом овом што влада свакодневни то оброк је њен  
мисли свет па шта јој фали те подиже ко жаба ногу  
важан даљи разлог има јер једућ ђубре штедиш време  
време је пак новац новац ништа ти не знаш квинтуса мој  
дочеко кад ово ниси ни хамбургер ни кока колу  
ја ђубре ваше да једем кроз векове срдис се чујем  
сироти друже мој драги и ми смо то баш тако рекли  
ал откад га окусисмо поштења ми све иштемо још!

(4. 2. 2004)

(Epist. I, 66)

При времену ком је време наше привремено што траје?

(4. 2. 2004)

(Epist. I, 67)

Живот је налета прича окончат се сваки час може  
ко вели њиме да влада лаже ил од слепила пати  
колико прочитах пута о броду што морима плови  
бури што судбину мења сред ноћи кад ниоткуд стиже  
мислиш да спокојно живиш и планове на миру кујеш  
док дланом о длан кад оно дављеник за сламку се хваташ  
лека за судбину нема однесе ме скоро са собом  
болујем док ово пишем то стишава значи се буре  
одлаже за сада се пут близак и даљи и најдаљи -  
са сузи седесмо синоћ у ресторану талијанском  
вино нам пристанак даде да хладан чим новембар стигне  
у сребрну одемо земљу на водопад и код пингвина  
па онда до уругваја где чувене жуте се плаже  
на атлантском океану ил пак на реци рио плати  
потом на север до рија свог златног га сред ноћи видех  
из авиона препознах обалу и копакабану  
после риа у боготу па на фестивал поезије  
на карибско плаво море у картахену де индија  
уз црно маштасмо вино каприц се ресторан тај зове  
те понети надахнућем решисмо да нашега кићу  
за рођендан двадесети за испит што положи тежак  
путовањем по египту наградимо и почастимо  
по нилу да плови лађом у црвеном да плива мору  
сад средином фебруара у београду док веје снег  
пола рате уплатисмо успут куписмо и колаче  
изљубисмо дете наше на починак се разиђосмо  
а ујутро рекох слави у грудима ме нешто тишти  
зови сестру и доктора и ево већ ме у болници  
избезумљен како лежим и прикључен на инфузију  
опасно је ово врло инфаркт ил прединфарктно стање  
теши ме сестра милеса доктор лазић се стварно труди  
да л то нешто ружно сањам не знам на шта то да се спремам  
а спремаат се канда морам и сузе саме ми навиру  
да л срамота да ме буде друга сестра вели имам рак  
лезите шест сати тако а онда ћемо још видети



усплахирили слава јан од хајди ми доносе писмо  
пита хајди песникиња отпутоваћу л негде скоро  
и не слути шта ме пита пут спомиње ли без повратка  
уз то ми и позив шаље за сам крај маја у хавани  
на фестивал поезије ах путовања путовања  
остах скоро до поноћи са апарата на апарат  
па измолих да ме пусте међ својима ево ме опет  
лешкарим и гледам мачке како мотре кроз прозор птице  
ђокица је с бронхитисом ноћ провео крај мојих ногу  
завршавам сада писмо опрости што опширан бејах.

(8. 2. 2004)

(Epist. I, 68)

Прекјуче божа ме назва из болнице кад дођох кући  
нешто кад није у реду са тобом то осетим одмах  
но знадем доктора врсног нек пропише лек ти за срце  
ма нека не треба божо пријатељство је твоје мој лек  
топли кад освану дани у шетњу ћемо пролећну поћ  
улицом кнеза михајла о женама зборићеш лепим  
да л заведе ти их лако ил оста за њима да чезнеш  
и ко међ стихе живота шамарчину коме кад звизну  
биће о песмама збора о писцу што крај нас баш прође  
милици премилој кћери џепарац уз осмех што мами  
питама ли милош шта ради тек пред њим ко мед се сав топиш  
а наиће л у то мој јан у пролеће сви ћемо сести  
киселу наручит воду у кајмаку рибић и купус  
прича кад ласцивна крене усхићен мој студент те гледа  
ја ћу пак држати ниво педагошки чувајућ углед  
смејати гласно се не смем протумачит нећу му моћи  
оно што једино живот објасниће једног му дана  
песничка да зачин је реч веку целом укус што даје.

(8. 2. 2004)

(Epist. I, 69)

Син ми у египат оде за двадесети рођендан свој  
махах са обе му руке ко отац што махаше мени  
на пут кад ме испраћао ил с пута ме дочекивао  
сад ледена пада киша кроз облаке ка југу лети  
по нилу ће пловит бродом седећемо овде у соби  
на његове гледат очи лети само сине мој лети  
данас ручамо без тебе кнедлу што нам у грлу стоји.

(11. 02. 2004)

(Epist. I, 70)

У кабинету свом седим тек покоји наиђе студент  
да потпис у индекс му дам напољу ведри се фебруар  
још голе су гране бреза црвене се кровови кућа  
зелене смрека и јела под самим се прозором њишу  
пејзаж тај увек је сличан но сваки час опет је други  
онај облачић на пример ускоро ће заувек проћи  
гранчицу што слама ветар ни чуо ни видео ниси  
све то у теби се збива у теби сад нестаје облак  
у теби ломи се грана и ветар кроз тебе то дува  
све споља у тебе гледа сам како за столом сад седиш  
и време у речи хваташ неко док не отвори врата  
у собу не уђе живот ах потпис свој одмах му дајеш.

(12. 02. 2004)

(Epist. I, 71)

Дође опет време слатко од записа да различитих  
од чланака од приказа од огледа од коментара  
и свег сличног томе штива да састављамо нову књигу  
садржај јој не знам цео до наслова ни стиго нисам  
трагајућ по фасциклама слава нађе фосила два три  
што потписе моје носе ах смејати се тад стадосмо  
нека мало још остану попут каквог драгога госта  
изненада који бану и с ким дуга се заче прича  
можда неком то шта каже што причасмо у ово време  
када доста патили смо и ругали се ништа мање  
бомбама кад падале су не побегосмо тад у подрум  
него ватромет с балкона над градом сваку ноћ гледасмо  
зид сивила свакодневног у парампарчад разбијамо  
светлуцају крхотине без копрене нам поглед оста  
ето то су ти записи за књигу коју сакупљамо  
ал ће славо понајвише о причи сведочити нашој  
душу како одбранисмо да ведра нам крај свега оста!

(16. 02. 2004)

(Epist. I, 72)

Кошава брисаше оштра кад гле испред рускога цара  
мирослав наиђе тохољ хајд вели да радимо нешто  
ето да преведеш мени од хандкеа књижицу какву  
не мораш двапут ми рећи одговарам само то чекам  
путовања штампај опет на мораву дрину саву  
срби су написа људи људождери али да нису  
децу да не једу своју изван санитарног кордона  
за то заложивши име он мета свег запада поста  
очас га облати штампа тек лажов тек плаћеник да је  
искључи још се из цркве милостив кад узлете ангел  
с шизматичима у паклу биће дакле с нама у друштву  
ах петру остасмо дужни јер једини и први баш он  
имаше око да види и имаше ухо да чује  
у каквом живимо добу док зборисмо упркос ветру  
на све што само је звиждо кроз капут наш месо и кости.

(16. 2. 2004)

Има томе три месеца кад ваздушно се следи море  
људи кости ломили су по плочницима залеђеним  
изустиш да нешто кажеш то испари већ истог трена  
бесловесни с једне стране тек немо неме гледали су  
зима и у душе бану - тад госпођа ми једна рече  
како своју да огрејем на ватри финој племенитој  
бајку ову прочитајте о змији и о лепотици  
јована од вукохода гласовитог поете нашег  
више платна о том сликах а једно ћу вам поклонити  
путоказ вам можда буде на сусрет наш бар успомена  
протекоше три месеца сад мачји гласи се фебруар  
на зиду од радне собе ја снатрећ обдан мотрим како  
змија кад прогута злато ускипи сва узаври бојом  
док пламичци луталице ка бесмртној лепоти журе  
царству с друге стране реке одакле некад сви смо дошли  
јер смо део једне душе почетка јој ни краја нема  
то ми слика њена збори да огањ се из огња рађа  
јован пак кад вукоход се сав блажен у мом срцу смести  
пера ми чух да се куне па аутопортрет гле то мој је!

(20. 2. 2004)

(Epist. I, 74)

Зором јутрос у два сата из далеког мисира слети  
право с мора црвенога са фесом црвеним на глави  
с прегршт песка из сахаре преплануо и са наргилом  
с неким чудним дуванима са чајевима миришљавим  
је ли то јасмина облак ил грожђа руже ил банане  
маму просто запрепасти огрлицом од хематита  
из светлосног луксор града док нилом споро пловио је  
тату малом клеопатром и појасом са зачинима  
од цимета цинобера ђумбира од шафрана жутог  
ронио сам кроз корале и девојку упознах једну  
засјаше му при том очи и сјај тај све нам одмах рече  
нашег сина заљубљеног о напокон кад загрлисмо.

(22. 2. 2004)



(Epist. I, 75)

*за фолкера и монику марвиц,  
йраве амбасадоре џејшеове мисли*

Јоване о вукоходе што жалосна те судба снађе  
твоје дело да тумачи го лењивац сав сув и неук  
да нам каже кад си рођен и године си које умро  
само тад да живео си никад пре нити после тога  
у ког си се заљубио шта написа и да л то ваља  
какав беше као дете а какав као славан гете  
а ко знаде још напамет неки стих твој ил мисо какву  
црно на бело добија све потребно да зна о теби  
и да друге од сад може подучават о теби стално  
знање то тако се троши ко водопад када са стене  
на стену још нижу пада ко с колена кад на колено  
једна те иста се прича до досаде опште заврти  
чудити немој се што те у школи углавном сви мрзе  
на силу морају знати све кад си се родио умро  
написао шта си зашто професоров је огроман зев  
до пензије исто прича ауторитет тако стиче  
и гљива би каква рекла о лику и делу твом више  
превише охол наметљив препаметан јоване поста  
за леђима ти се скрише који сунце поднет не могу  
за рај који изабраше библиотека прашњави зрак  
и развлаче стих те по стих глупан на теби се промудри  
најгоре што је од свега од себе ти не дају прићи  
сем ако наизуст не знаш што учили су те о теби  
ко прво када си рођен и онда полако све редом  
кад савладаш градиво то тим градивом си савладан већ  
и од тебе вукоходе они себи споменик дижу  
животаре од твога труда балегаре смећем свог духа  
наук развијају црни паучину по небу плету  
око да не позна сунце ни нико да никад не сазна  
ко огледа се у коме јер разбили су огледала  
у крхотинама живећ у цитатима истргнутим  
на банкету онда кажу да шницла је ко душа мека

тако те спомињу често уз сос си знај добар ти зачин  
ко штит пред собом те држе сви са духом у униформи  
знаш ли шта то саградише у оближњој буковој шуми  
у уста те свако меће стих твој је крпа за брисање  
прашина брза у очи и средство да збуни простоту  
и вода за прање руку детерџент за прљаво рубље  
грађа си за каријере већ јавно си постао добро  
загађен ко опште место ко ваздух ко земља ко храна  
пала је брате ти цена на пијаци бувљој те видех  
половног усред пластике повољне позамантерије  
име ти оде на једну а ти баш на десету страну  
име ти отирач поста пред храмом за нас што га диже!

(24. 2. 2004)

(Epist. I, 76)

Свак је сад свакоме овде у исти мах потомак предак  
стара тек рођена лица црте нове и старе носе  
моје и твоје су црте наше су и њихове црте  
ко своје ти туђе црте проносиш не знајући светом  
глас твој сад неко да чује тај мисли да његов глас то је  
стих овај који сад пишеш прочито већ неко је негде  
како ће сложит се све то од ћудљивог зависи ветра  
ко кога позна у коме у сродству сви некаквом стоје  
потомак да л си ил предак незнанцу што пролази путем  
сказаљку ћути што кружи на секунде дели ти време  
но с пролећа ипак опет зазелени на храсту лишће  
трептећи тако на ветру да судбину сачека своју  
све истим хранећ се соком из корена мрачног што стиже  
кроз дебло небу се пење на наше да прогледа очи.

(26. 2. 2004)

(Epist. I, 77)

Не мисли да ти се жалим ал вас дан ја јуче прејечач  
ишијас познату бољку залечит таблетама хтедох  
стомак ми настрада од њих још уз то и притисак паде  
снагу тад за све погубих сем на проштац да лежим јечим  
овог се последњег стидим сам из мене избија уздах  
намучих не само себе већ славу и кићу још више  
почело пак то је кад ме пријатељица мајке позва  
јуче пре подне у госте и хтеде од мене да чује  
о последњем трену њеном приповедах мирно о свему  
рекох чак да хтела је мрет горчине јој беше већ доста  
но кући кад се упутих у грудима ја осетих бол  
на кук се прошири стомак прележах остатак тог дана  
и ноћ сву све до сванућа изможден на послу сад седим  
студенти преводе штиво о шуми и користи њеној  
сваки с два речника ради јер данас укорих их оштро  
вреднији морају бити ако желе проћи код мене  
стомак без прекида тишти но чекам да оконча се час  
одвезем хитно се кући и легнем на удобан кревет  
јечање мним да је прошло прочитаћу новине нове  
сачекат сан да ми слети на капке ме одведе некуд  
из марта болесног овог па да пренем се чио и здрав  
и викнем о жено моја за ручак шта планираш данас  
хладне се напијем воде и пошаљем ово ти писмо  
ветар да преда га теби ил изгуби на путу негде!

(4. 3. 2004)

(Epist. I, 78)

Милош комадина оде мој песнички сабрат од рана  
песме на увид му носих у поткровљу имаше собу  
с хрчком љубимцом и другом ту слушао радо је реге  
рајеве вештачке творећ у њима да пронађе себе  
док чедан и чисте душе свет овај са муком је гледо  
мука та роди му стихе сав свет ће нас читати рече  
први пут са њим наступах већ тридесет година прође  
чита у кошуљи белој на коларцу у малој сали  
пљесак га поздрави срчан да л најмлађи међ нама беше  
чамце је волео дунав опевајућ галебе чапље  
претешко тело му поста за дух тај што увис је хтео  
признање недавно доби три очас још написа књиге  
читати свет ће још њега ја памтићу а не знам зашто  
стихове како на жици пешкири се шарени суше  
црвени зелени плави пуцкетајућ јутром на ветру  
обично то твоје јутро ипак блистав ти донесе дан.

(4. 3. 2004)

(Epist. I, 79)

Сред ноћи избио пожар у српском најстаријем храму  
осамсто година памти хиландар на светој нас гори  
иконе прогута пламен и фреске и предмете свете  
неко је снимао све то уместо сам ватру да гаси  
неста у диму и конак грејалица веле је крива  
шта има кривца да траже кад криви смо сви ми па и ја  
језиком овим што пишем културу дозиђујућ ову  
срце што тек тако своје грејалици у руке даде  
ни за ког молит се нећу зар ја да преоравам море  
казнио ко ту је кога и порука каква се шаље  
опет да л светог саву на врачару спалише новом  
постасмо ми ли већ они ил они су увек ми били  
подушманише л се душе пуше л се оне на згаришту  
у осами ћу да немим осамићу нем се од свију  
издишу још ли у муци ил већ издахнуше членови  
крај шатре мртвачко звоно кобасицијада сред поста  
на увце сикће ћемане бубња се по опнама бубним  
извија назални напев да окрепи народну душу  
суза тек најдраже моје још цакли у мору се муља  
никоме не треба она до болесном срцу под муљем  
фреске у њему гле стоје иконе и предмети свети  
све нас од пре нас још памти ту ништа изгорело није  
кроз мрак нам обасјава пут и у мраку од нас се крије.

(6. 3. 2004)

(Epist. I, 80)

Сваки дан удари печат на нешто што душом се зове  
ноћ мислиш да брише тај жиг да већи прогутаће мањи  
или једна рана да боли само док је не смени нова  
утеха ах то је лажна никад се не излечи ништа  
сабија све се у теби у памћење неко све стаје  
невидљиви некакав суд што споро се пуни и пуни  
испразнити нема се где све до оне последње капи  
душа кад како је зову терет сав испоручи телу  
земљи трави и камену у висине па да се вине  
у светлост слободу шта ли у дом свој одакле је дошла  
не знам да л жали за чиме да л време је губила своје  
случај је л зароби овде ил с намером се каквом то зби  
пунила кад се животом и да л упамтила је ишта  
да л ће се вратити опет да л слатке кад беху јој муке  
има ли ког да ми каже носталгија да л мучи бар њу?

(10. 4. 2004)

Озарен другар ми рече писати сам почео опет  
прошла блокада је мозга готово да диго сам руке  
ал ево одједном приче навиру гле једна за другом  
начудит том се не могу на златну ли налетех жилу  
одакле ли све то стиже на препад ме обузе просто  
поља да л магнетна каква заумна у мени ван мене  
ил се кристалише нешто из ничег у низове речи  
смисао њихов и не знам док сасвим не завршим причу  
рађање осећам њено ни смешком је одати не смем  
писнем ли само о томе знам никад написат је нећу  
никада видет јој лице црте своје препознат у њој  
сама кроз мене се пише док на овај је доносим свет  
ах како онда ме гледа родитељем назива мене.

*(12. 3. 2004)*



(Epist. I, 82)

Колико очију твојих у исти мах сад посматра свет  
колико тела те носи док стоје док лете док пузе  
док роне док се зелене у дубину висину расту  
сновиде ил нешто сричу ил светле ко планктон ко свици  
колико у телу моме сићушнијих још тела гледа  
чијег сам ја тела део разделила си ли се свима  
да л остаће ишта мени кад оставиш самог ме душо?

(16. 3. 2004)

(Epist. I, 83)

Прелиставах књижевни лист кад боцну жацну лецну жмарцну  
нешто гле ме кад угледах по перу ми брата да хвале  
оног ко стих мој ми укра своју књигу наслови њиме  
не рекох за то му ништа он мирно у очи ме гледа  
друге је покро још више и дуг је написао чланак  
о томе да не сме нико дело своје својим да зове  
јер оно припада свима те истовремено и ником  
свако да наставља другог уметност се развија тако  
јер то је у њеној бити - смањује ли то му лоповлук  
кад објасни лепо га нама па што онда стихова наших  
ако већ опште су добро баш он се сад назива творцем  
пентрајућ уз наш се парнас ловорика џепови пуни  
но ипак упркос свему бар два ја му признајем дара  
први ко багдадски лопов само срце украсиће песме  
а други не мање важан не трпи му савест због тога  
јави ми квинтусе драги о појави шта мислиш овој  
и да л и у твоје време маглу такву куповаше свет?

(19. 3. 2004)

(Epist. I, 84)

Да л крцка и иде даље затварајућ отвара врата  
ћути ил шкрипи пре но што опет нека избије травка  
сред асфалта жут маслачак на какав то погон се креће  
да л крцка кад иде даље шуми ли ил се распрскава  
у међузвезданом муку колике су звезде атоми  
врти ли се ил крчи пут да л оставља ишта за собом  
ка сврси хита ли каквој ил сврха је самоме себи  
кад крцка и иде даље од мене од тебе од њега  
трућа ли глупости прича на којој је валној дужини  
представник његов сам овде и ти док читаш ово си он  
једино мало ме мучи што не знам да ли га се тиче  
када велиш он ми је све и прва и последња љубав  
да л крцка кад иде даље тај живот свој како га зовеш?

(19. 3. 2004)

(Epist. I, 85)

Једну бих те питао ствар куд несташе она зелена  
сред планине знаш сред горе понесе ли и њих са собом  
у журном времену живим како отворим очи жури  
рокови ми дахћу за врат када седим за послом трчим  
да л брже жури ил ружним часови о мене се стружу  
ко да се стврдњава нешто оронуте док мотрим људе  
сред гужве ове лактова капута ове бљузгавице  
у бетону на асфалту испод фасада што се круне  
одједанпут их угледам пут док се увлачи под мене  
данас у аутобусу реци ми знаш ли куд несташе  
ево их опет предамном да л вратиће се икад више  
с тишином и боровима зелена језера зелена.

(20. 3. 2004)

(Epist. I, 86)

Пет шест већ прошло је дана од тебе ни трага ни гласа  
ал ноћас изгледа ипак твој отпис ми стиже на писмо  
полусну баш кад се предах одговарам сад и ја теби  
сасвим то поуздан знак је за наставак преписке наше  
од које једино моја траг слова по хартији прати  
дуго због тога ја мишљах да само ја теби се јављам  
у сфере незнане неке сигуран од тебе да вести  
никакве добити нећу сем тога ни латински не знам  
писах ти уверен тврдо да само што видим постоји  
огрезо у живот овај у ком време строг правац држи  
замало закинух себи оно што доказат се не да  
рецимо на пример први ко коме написао је писмо  
ево да одмах ти кажем читао сам радо и често  
епистоле твоје славне на којим време поломи зуб  
коме год да си их слао ја добих их ето у руке  
чудна то пошта је која против струје времена хита  
углавном кад год ти пишем твој одговор значи је стиго  
јављаћу ти се и даље хексаметром тим твојим ритмом  
све док ми не кажеш једном у сну ил у полусну моме  
преписке било је доста и да најзад је куцнуо час  
да лично се сретнемо ми упознамо мало се боље  
ко пријатеља два стара што никада срили се нису  
кад похрле један другом па с неверицом у очима  
мотре се немо јер речи сувишне им већ посташе све.

(24. 3. 2004)

(Epist. I, 87)

Питаш ме чег новог има у смеру ком крећу се ствари  
ево да кажем ти одмах да пролеће опет је стигло  
жути је пропупао жбун стидљиво зелени се јавор  
три топла имасмо дана кајсија већ осу се цветом  
из ока пејзаж сив бежи ал авала плава још спава  
у град све нешто те вуче свуд продају нарцис и зумбул  
и струкове љубичица старином из бразилске џунгле  
холанђанке али родом орхидеје чак можеш наћи  
чемпресом тујом и кедром оморицом јелом и бором  
врт свој украсити можеш дан и ноћ у паркове саде  
лале за који дан стижу свет креће у старом се смеру  
педесет и трећем своје пролећу у сусрет ја хрлим  
а двадесето округло већ сутра нам навршава јан  
то први би пролетњи дан то пролеће у себи носим  
и њему не могу ништа врућ ветар ни сметови ледни  
само са славом га делим расцветава свако се јутро  
писаљку тек држим ову то пролеће писмо ти пише  
(док пролеће око мене што букти пенуша се пупи  
тек сенка је пролећа мог сад знаш већ о чему ти зборим)  
у његову славу пишем и док пишем једнако певам  
песмом процветава оно на багрем мирише на липу  
не пролеће пролеће то пролећемо крај њега тек ми.

(24. 3. 2004)

(Epist. I, 88)

Ја чапља сам твоја и ждрал и рода златокрила утва  
сеница и врабац градски чешљугар сакривен у жбуну  
поларни петао чворац дозивам невидљив те ноћу  
кроз отворен прозор славо сив славуј са гласом од руже  
обичан улични гачац крај тебе сам албатрос лабуд  
врх света шестарим немо мудрословим за тебе сова  
са тобом на југ се селим месецина само нас памти  
у сребрној тропској ноћи ко рајска ти прилазим птица  
на гранчицу твоју седам ил облећем зујим лепршам  
колибри се зовем нектар ти цветни сад приносим кљуном.

(26. 3. 2004)

(Epist. I, 39)

Кад све на једно се сведе да л све једно све ће ми бити?

(1. 4. 2004)



(Epist. I, 90)

Сладећ код руског се цара уз кафу са шлагом и воду  
видим док пролазе људи кроз топао априлски сумрак  
призор од некуд ми познат: неки човек сав мишићав јак  
упрегао самог себе пред огромним једним вагоном  
гризућ зајапурен уже успева да привуче вагон  
снагу доказујућ своју – е ја се још напињем више  
из снаге све уже гризем зајапурен сав сам изнутра  
ал узалуд напор и труд: у глави празнина и пустош  
тежа је мисо но вагон да извучеш немаш је откуд  
а не знам ни чему она боље лепо девојке мотри  
што после дугачке зиме капуте поскидаше тешке  
да им поскакују трешње крушке јабуке или диње  
док грлен одјекује смех – то гледај и пробај ту кафу  
на којој се растапа шлаг у бела и слатка острвца  
док мисли црн горак талог почива на невидљивом дну.

(29. 4. 2004)

(Epist. I, 91)

Ова писма кад ти пишем у шупље ли гледам зрцало  
речима реченицама цртам ли то своје душе лик  
преко пола века мину а не видех је ја ниједном  
какве су јој боје очи личи ли бар мало на мене  
да л се креће лебди стоји у стомаку је л срцу нози  
у бубрегу пети носу пред пут веле да ту се смести  
има л неко своје име да л само јој ко носач служим  
зашто када год је зовем само ми одмахује руком  
кад бих нешто да јој шапнем је л нема времена за мене  
куд ли то толико жури залуду је словима цртам  
нижем речи реченице на трен бар да јој видим лице.

*(Велики ђеџијак, априла 2004)*

(Epist. I, 92)

Једног ли прогледам дана на мачије Ђорђеове очи  
птица кад каква ме прене из дремежа у ком сам био  
где биће тад овај данас овај ово који сад пише  
ил птица и мачка и ја смо одувек и били једно  
један блештави сунчев зрак призма што га разлаже на трен.

(12. 4. 2004)



(Epist. I, 94)

Памтиш ли каква је зора под облачним априлским небом  
празна је више но бела ако боју икакву има  
е такав некад се будим избрисан ко табула раса  
попут механичке лутке на ивицу кревета седнем  
сад питам те да ми јавиш је ли то оно стање среће  
ка коме теже сви људи то ли описиваше мудрац  
стање без свести о боли са природом када си једно  
дрво и камен и вода до неба куд ми доспева дух  
блаженство какво да л то је ил је просто нестала струја  
кратак се догодио спој очас ти се распао систем  
реци јер мудрији ти си реци ми да глупости трућам  
само потврдити немој да тачније ово је друго  
да небо празно и бледо огледало душе је моје.

(23. 4. 2004)

(Epist. I, 95)

Коња да л пегаза виђаш и јашеш ли кадкад на њему  
реци му ако га сретнеш да воле га људи и даље  
кроз кибернетички простор док лете ван овога света  
заштитник нове је врсте нараштаја посебно младог  
загледан који у екран кроз кристале крстари течне  
сазвежђа открива нова а с њиме се управља мишем  
дошла су друга времена не цијуче миш тај но кликће  
пегазом данас ко језди знај дакле да миш води њега  
а све то на струју ради мој квинтусе шта велиш на то?

(24. 4. 2004)

(Epist. I, 96)

Ни за кога не пишем ја колега по перу мој рече  
двадесет књига објавих у истоме настави даху  
зашто објављујеш књиге упитао баш бих га радо  
кад ни за ког не пишеш њих и још једну објасни ми ствар  
читач ли бива твој нико пошто књигу прочита твоју  
ил претвара се у никог тек погледом кад окрзне њу?

(29. 4. 2004)

(Epist. I, 97)

Мајски је први дан данас и сенке срцоликих липа  
комешају се у трави под белим бехаром је кестен  
до зида куће нам скоро шуште јавор и кедар и храст  
зелени ћути још јасмин запеваће док не мине мај  
и он уз арију липе: овуда се враћасмо синоћ  
беше и поноћ већ прошла кад видесмо нешто се креће  
познасмо једва у трави грмљу једног сићушног јежа  
путем како жури својим зар јежева овде још има  
породица целих можда озари нас сред топле ноћи  
као срећно предсказање но ником не рекосмо ништа  
тајна се одати не сме теби тек поверавам само  
готово срећан тад бејаш у вишу поверовах правду.

(1. 5. 2004)



(Epist. I, 98)  
путовање у салцбург

Летим у дворац од соли на твоје ћу слетети име  
а кад прођем кроз капију твоје мале ноћне музике  
зрно соли под језиком нек води ме кроз град из бајке  
хоћу ли у ходу мачке препознати такт јупитера  
хоће ли ми одсјај с крова попут сечива успомене  
хоће ли ми можда санте на том ваздушном океану  
хоће ли ми ветар одјек флауте иза неког окна  
хоће ли ми рећи с којег кладенца ти захвати воду  
залог какав ти остави да сфере изнова забрује  
рећи како из сна будиш плаве арије јоргована  
како горку со живота у заљубљен ти зачара тон  
хоће ли ми тон тај рећи амадеусе твоју тајну  
љубљаше ли више оца ил више он љубљаше тебе?

(8. 5. 2004)

(Epist. I, 99)

*бранимиру шћејановићу*

Даље кад не могу рече тад узмем да кречим и кречим  
одем на село да кречим тамо ме не омета нико  
кречим и убијам време по цео дан зидове кречим  
кухињу собу и ходник и плафон све ћошкове врата  
столицу сто и фотелју окречим мој ТВ апарат  
из ког ме фарбају људи а онда на крају и прозор  
кречим одозго на доле голубове небо и облак  
бандере врхове брда и црвене кровове кућа  
ветар кречим и пупољке на ружином грму крај пута  
ливаде кокошке и пса за ланац везаног и лавез  
пролазнике кречим речи и поздрав и загрљај усклик  
зору послеподне и мрак у чисто непрозирно бело  
посао док не свршим сав а онда кад затворим очи  
прекречим и то што видим сећања кад премажем четком  
освежен у град се вратим и тако ми пролазе дани.

*(5. 6. 2004)*

(Epist. I, 100)

Реци ми да л неко дише на ово што сада ти пишем  
има л неко друго тело што на реч би се само свело  
дубље од мене и више што на мене кад пишем дише?

(15. 6. 2004)



## БЕЛЕШКА О АУТОРУ

Златко Красни је рођен 1951. године у Сарајеву. Студирао је језике у Адис Абеби, Београду и Берлину. Магистрирао је на Филолошком факултету у Београду. Превео је четрдесет књига са немачког на српски језик и десет са српског на немачки језик. Био је уредник различитих домаћих и међународних књижевних часописа. Више година је водио Одбор за међународну сарадњу Удружења књижевника Србије. Ради као виши предавач на Шумарском факултету у Београду.

Аутор је пет антологија немачке поезије и прозе, као и књига огледа *Меланхолија евројског интелектуалаца*, 1997, (награда „Радоје Домановић“) и *У вршћу докћора Кићахаре*, 2005.

Објавио је збирке песама *Пуни час*, 1980; *Гврђава*, 1984; *За одбељим билом*, 1990; *Сјазам змијског језика*, 1991; *Мајстори*, 1992; *Дијагема у одаји јага*, 1995; *Кошућа у души*, 1997; *Раздељени речима*, 1999; *Црни анђел*, 2000; *Mittlesebuch*, 2005.

Носилац је награда за поезију „Печат вароши сремско-карловачке“, „Бранко Ћопић“ и „Милан Ракић“, као и других признања. Добитник је награде „Љубиша Јоцић“ за препев.

Представљао је своју земљу на различитим међународним књижевним пројектима и учествовао је на фестивалима поезије широм света.

Песме су му превођене на стране језике и заступљене су у домаћим и страним антологијама, у часописима и интернет-издањима.



## САДРЖАЈ

- Ойросиџи квинџусе мени шџо одџовор џрави не нађох... / 11  
Дах сваки сџих да му буде ко небом за увиром џрађа... / 12  
Кайуђин овај док џијем џиђару док димиш џи славо... / 13  
Име џи џомињу чесџо кад џевицу ком нађраду дају... / 14  
Реиш ми шџа да џи џишем кроз џусџи времена вео... / 15  
Сурова јесен кад сџиђне мој драђи и незнани друже... / 16  
Мерим хексамеџром дане и живоџи у риџимове збијам... / 17  
Кайислом бесмисла ношен кроз време џо биће без краја... / 18  
Јуџром кад изџреје сунце и јулски дан ођреје џођлед... / 19  
Меџром у џрса се хексам клобучиђа џрскају речи... / 20  
Који џолиџином ходе у звери се џремеџну чесџо... / 21  
У далеки крај се сџремам далеко од обала ових... / 22  
Каква је сила џо џиџам на нође шџо јуџром џе џера... / 23  
Залудан џосао овај и замеџан још је за узвраџ... / 24  
За доказ оца да има храм овај ми дижемо увис... / 25  
А мачак дрема ли дрема у џреврело авџусџа џодне... / 26  
Пределом џолусна блудим ум џде се васељеном шири... / 27  
Каква је реџи џо вера шџо чини да џрајађе дуже... / 28  
Хвала шџо џошџу ми џримаш џи џоџомку духа мођ џреџку... / 29  
Сунчано свануло јуџро бол мислим да челичи мене... / 30  
Жеђа је џриџисла лейђња индусџриџским џићем се хладим... / 31  
Један има кођа џозвах он џесник из сџране је земље... / 32  
Јуче у џосеџи беђах код друђа из младићких дана... / 33  
Високо брдо у себи још само освоџиџи морам... / 34  
Мером неџаленџа свођа заџреџаићен све бивам чеиће... / 35  
Ко џреко времена ради џруд vele му хвале је вредан... / 36  
А џесму кад му џоклоних он не рече за џу ми нишџа... / 37  
У рају одмах занемех избрисаше речи се саме... / 38

Познајоћ ђесника срејтох кнез михаиловом како лујта... / 39  
 Снајпрећ у сребрној пјини из сребрне вратиш се земље... / 40  
 Мађла се сјусила јујрос но јочуј не јауче вејтар... / 41  
 Шта човек да ради када на лоше му се обрне дан... / 42  
 Бесмртника два с олимја у кафани пролеће срејтох... / 43  
 Вечан је ђеснички ламенј и досадан знаде он бијти... / 44  
 Воду да прејливаш ову неколико начина имаш... / 45  
 Избори ево се ближе кафане су јуне тјих преча... / 46  
 Новембарски кад се кишан и мрачан душиом распростије дан... / 47  
 Објаснијти јо не моју барабе шјто сусрећем чесјо... / 48  
 О соју кад ђудском је реч нишјта ново неју тји рећи... / 49  
 Невољом скољен бих разном не јављах се дуго ојросјти... / 50  
 Како јо еди дајч вели одричућ да пљаш се смртји... / 52  
 Излициним јоказа сјтрах се да нова ће година доћи... / 53  
 Ах ова година јоче обећањима мнојим слајким... / 54  
 На северац и хладноју ја изаћ и не морам више... / 55  
 Ђујтајти лакше би било нејо тјешке бележји вестји... / 56  
 Свануло мразно је јујро у јросегу урасјо браду... / 57  
 На тјебе драгоше мислим док сребрна зима град сјеже... / 58  
 Ах ја бих да ухвјтим дах ја макар на махове махнји... / 59  
 Угледа глдан ко хјта уз лесјвице друшјва се тејућ... / 60  
 Без здравља без земље осјах у јрошеклих година десетј... / 61  
 Двадесетј година данас са славом да састјавих судбу... / 62  
 За шјтајти глумица рече глума је врсјта свешјтенсјва... / 63  
 Ненадно данас на јослу у сусрејту краћем од минутј... / 64  
 На бојојављење данас божидар мој друј ми се јави... / 65  
 На бојојављење данас и јоклон из немачке сјиже... / 66  
 Слелом својим тје видим тјек речи кад ушјхне јовор... / 67  
 Ошјшла слава у цркву кришјену да донесе воду... / 68  
 Расјсах ејто се данас на јразник баш када се јављаш... / 69  
 Божанске да има јравде јовероватј кадкад је тјешко... / 70  
 Минус је десетј сјейени снеј веје кроз смрзнујта окна... / 71  
 Сјихијан док навире сјих пјахушје разноси вихор... / 72  
 Кокодаче кокодаче кока снела снела сам јаје... / 73  
 Данас на свејоја саву јусјта дада снеј да јокрије град... / 74  
 Овде на тјачкици овој где секу се јросјор и време... / 75  
 Ђубре да јуди ће јесји од хране ни сањао ниси... / 76



При времену ком је време наше привремено ишло траје? / 77  
 Живој је најтежа прича окончај се сваки час може... / 78  
 Прекјуче божа ме назва из болнице кад дођох кући... / 80  
 Син ми у египтај оде за двадесетии рођендан свој... / 81  
 У кабинетиу свом седим тек покоји наиђе студент... / 82  
 Дође ојеті време слајко од зайиса да различийих... / 83  
 Кошава брисаше оштра кад зле испред руског цара... / 84  
 Има томе при месеца кад ваздушно се следи море... / 85  
 Зором јуирос у два сајта из далеког мисира слети... / 86  
 Јоване о вукоходе ишо жалосна те судба снађе... / 87  
 Свак је сад свакоме овде у исти мах пошмак предак... / 89  
 Не мисли да ти се жалим ал вас дан ја јуче прејечох... / 90  
 Милош комадина оде мој јеснички сабрај од рана... / 91  
 Сред ноћи избио пожар у српском најстаријем храму... / 92  
 Сваки дан удари печат на нешто што душом се зове... / 93  
 Озарен другар ми рече писати сам почео ојет... / 94  
 Колико очију твојих у исти мах сад посматра свет... / 95  
 Прелиставах књижевни лист кад бољу жину леину жмарину... / 96  
 Да л крика и иде даље зајварајућ ојвари враћа... / 97  
 Једну бих те питао ствар куд несташе она зелена... / 98  
 Пеј шест већ прошло је дана од тебе ни трага ни зласа... / 99  
 Питай ме чеж новој има у смеру ком крећу се ствари... / 100  
 Ја чајла сам твоја и ждрал и рода златокрила ушва... / 101  
 Кад све на једно се сведе да л све једно све ће ми бити? / 102  
 Сладећ код руског се цара уз кафу са шлагом и воду... / 103  
 Ова писма кад ти пишем у шуље ли зледам зрило... / 104  
 Једног ли прогледам дана на мачије ђорђеове очи... / 105  
 Едвард ме наведе дајч да хексаметром васкрснем рита... / 106  
 Памтиш ли каква је зора под облачним априлским небом... / 107  
 Коња да л пегаза виђаш и јашеш ли кадкад на њему... / 108  
 Ни за кога ја не пишем колега по перу мој рече... / 109  
 Мајски је први дан данас и сенке срибликих лиа... / 110  
 Летиш у дворац од соли на твоје ћу слетиш име... / 111  
 Даље кад не могу рече тад узмем да кречим и кречим... / 112  
 Реци ми да л неко дише на ово што сада ти пишем... / 113

Белешка о аутору / 115

Златко Красни  
ПИСМА ХОРАЦИЈУ

*Уредник*  
Миодраг Радовић

*Графички уредник*  
Драгана Ристовић

*Ликовни уредник*  
Ратомир Димитријевић

*Издавач*  
Издавачко предузеће ПРОСВЕТА а.д.  
Београд, Чика Љубина 1  
prosveta@EUnet  
www.prosveta.co.yu

*Главни уредник*  
Миладин Шеварлић

*За издавача*  
Миодраг Ђукић

*Штампа*  
Графо студио „Јојић“  
Зрењанин

CIP – Каталогизација у публикацији  
Народна библиотека Србије, Београд

---

821.163.41-1

КРАСНИ, Златко

Писмо Хорацију / Златко Красни. –

Београд : Просвета, 2006 (Графо студио „Јојић“ : Зрењанин). – 121 стр. ; 20 см.

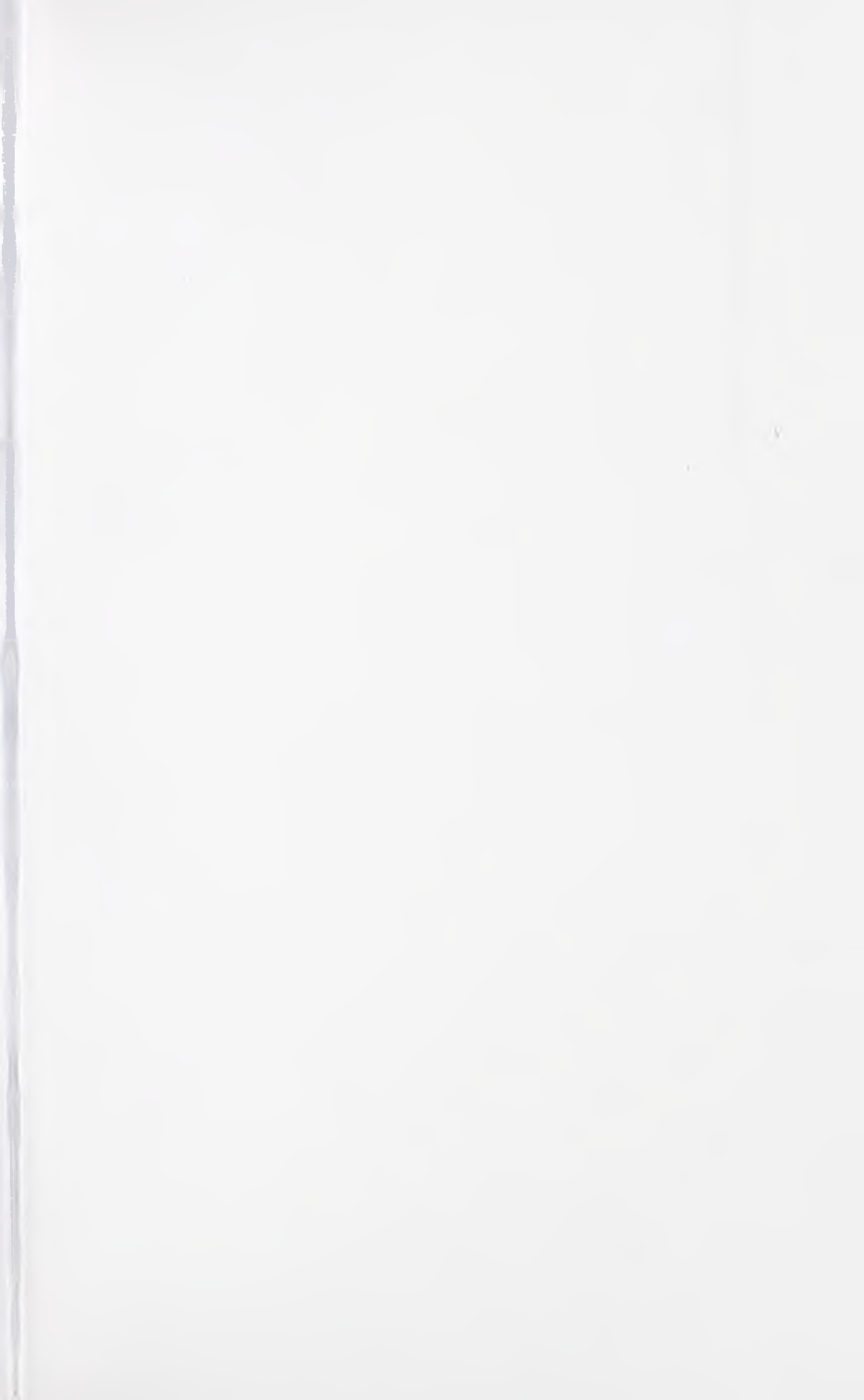
- (Библиотека Савремена поезија 2006. / [ Просвета, Београд ])

Тираж 500. - Белешка о песнику: стр. 115.

ISBN 86-07-01661-X

COBISS. SR-ID 128591372

---



*Реци ми да л неко дише на ово шїю сада їи їишем  
има л неко друго їело шїю на реч би се само свело  
дубље од мене и више шїю на мене кад їишем дише?*

[www.prosveta.co.yu](http://www.prosveta.co.yu)

5764

ISBN 86-07-01661-X

На корици:  
Каспар Давид Фридрих,  
*Два їуїїника їи їосмаїїрању месечи у маїли,*  
уље на платну

